

Arrestnummer C 1667 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 1506
Datum van uitspraak 18 mei 2018
Notienummer griffie 2017/NT/1196
Notienummer parket-generaal 2017/PGG/3022 2017/VJ11/1196

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 22 MEI 2018
Niet te registreren
Evelien Hoeckman Attache rekenplichtige

COVER 01-00001148681-0001-0014-01-01-1

2017/PGG/3022 - 2017/VJ11/1196

Not.nr. KO.66.RW.101100/16

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. **DE WOONINSPECTEUR**, bevoegd voor het Vlaamse Gewest,
met kantoren te 8200 Brugge, Koning Albert I-laan 1/2 bus 95,
- eiser tot herstel -

tegen

1. nr. **703** |
geboren te | op |
zonder beroep,
wonende te
- beklagde -

verdacht van:

Te in de periode van 01.11.2015 tot en met 31.12.2016

Bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20 § 1 al. 1 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, namelijk de woning gelegen te

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van hierna vermelde vermogensvoordelen die zich bevinden in het patrimonium van de gedaagde, namelijk van een bedrag van 8.260 euro zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij de Inkomsten uit de belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde

Ligging: |

Aard en oppervlakte: Huis, |

PAGE 01-00001148681-0002-0014-01-01-4

Wijk en nummer van het kadaster:

En de eigenaar ervan geïdentificeerd als _____, die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 11.02.2008 door notaris _____ te _____

* * * *

1.

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, kamer 9A, besliste bij vonnis van 16 oktober 2017 op tegenspraak als volgt:

"Verklaart de feiten van de tenlastelegging bewezen in hoofde van _____

Veroordeelt _____ wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlastelegging tot een geldboete van 1.000,00 EUR, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 6.000,00 EUR, met uitstel van de tenuitvoerlegging zoals hierna bepaald.

Verklaart overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43bis Sw. een bedrag van 6.860,00 EUR verbeurd in het vermogen van _____ uit hoofde van de bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlastelegging.

Zegt dat bij niet-betaling binnen de wettelijke termijn de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Aangezien de straf niet meer dan vijf jaar gevangenis bedraagt, de betrokkene nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek en de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande geldboete zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar, ter uitzondering van 250,00 EUR effectief, te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6 en aldus gebracht op 1.500,00 EUR EFFECTIEF, mits de veroordeelde gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf pleegt dat de veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan zes maanden zonder uitstel of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Sw., ten gevolge heeft gehad.

Verplicht _____ tot betaling van de bijzondere vergoeding van 51,20 EUR opgelegd in uitvoering van het artikel 91 van het K.B. van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht tot betaling van eenmaal de bijdrage van 25,00 EUR, te verhogen met 70 opdecimes, hetzij 200,00 EUR, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen en gelet op artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals laatst gewijzigd door artikel 59 van de Programmawet (1) van 25 december 2016.

Verplicht om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van TWINTIG EUR (20,00 EUR) te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Beveelt over te gaan tot het herstel van het pand gelegen te kadastraal gekend onder hetgeen impliceert:

- het principiële herstel, met name het wegwerken van alle gebreken aan het pand door het uitvoeren van renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerken, waardoor het pand voldoet aan de minimale kwaliteitsvereisten;*

zegt voor recht dat op vordering van de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad deze beklagde een dwangsom van 150,00 euro zal verbeuren per dag vertraging in de uitvoering van de herstelmaatregel te rekenen vanaf het verstrijken van een termijn van tien maanden nadat het vonnis kracht van gewijsde zal hebben verkregen,

machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad om het herstel ambtshalve uit te voeren voor het geval de veroordeelde in gebreke zou blijven, en dit op kosten van de veroordeelde conform de bepalingen in artikel 20bis, §7 van het Decreet van 15.07.1997 houdende de Vlaamse Wooncode,

machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad om de kosten van herhuisvesting te verhalen op de veroordeelden,

zegt dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de opgelegde dwangsommen zullen kunnen verbeuren.

Verklaart de herstellvordering uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel, zonder zekerheidsstelling.

(...)

Veroordeelt tot de gerechtskosten, begroot op 269,79 euro.

Overtuigingsstukken

Nihil

1.2 Tegen dit vonnis van 16 oktober 2017 werd op 13 november 2017 door de beklagde hoger beroep ingesteld tegen de beschikkingen zoals aangeduid en omschreven in het eveneens op 13 november 2017 neergelegd grievenformulier.

1.3 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 13 april 2018 in het Nederlands:

- de beklagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Wim Arslijder voor meester Jacques Verhaeghe, beiden advocaat met kantoor te Waregem,
- de wooninspecteur, eiser tot herstel, in zijn middelen, vertegenwoordigd door meester Peter De Roover, advocaat met kantoor te Brugge, voor meester Bart Bronders, advocaat met kantoor te Oostende,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

2.

2.1 Tegen het vonnis van 16 oktober 2017 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, werd uitsluitend door de beklagde hoger beroep aangetekend blijkens een door zijn raadsman op 13 november 2017 ter griffie van de voormelde rechtbank afgelegde verklaring, waarbij tegen dit vonnis hoger beroep werd ingesteld "tegen alle beschikkingen van het vonnis, zoals aangeduid en omschreven in het neergelegd grievenformulier".

Tevens werd door de raadsman van de beklagde op diezelfde datum (13 november 2017) en op diezelfde griffie een verzoekschrift met grieven ("grievensformulier hoger beroep") neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

Het hoger beroep van de beklagde werd aldus tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en is ontvankelijk (artt. 203-204 Sv.).

2.2 Blijkens het op 13 november 2017 ter griffie neergelegde grievenformulier, opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 vastgestelde model (zoals van toepassing voor dit model werd vervangen bij koninklijk besluit van 23 november 2017), acht de beklaagde zich louter gegriefd door het bestreden vonnis op strafgebied in zoverre daarin werd geoordeeld over de verbeurdverklaring en over de herstelmaatregel en de dwangsom (waaromtrent in het grievenformulier louter de rubrieken 1.7 en 1.8 werden aangekruist zonder nadere specificering).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

2.3 Aangezien er in het voormelde grievenschrift uitsluitend grieven worden aangevoerd tegen de beslissing van de eerste rechter met betrekking tot de verbeurdverklaring en met betrekking tot de herstellvordering/dwangsom en er volgens het hof zoals hoger reeds gesteld geen redenen voorhanden zijn om ambtshalve enige grief op te werpen, staat het ingevolge het bestreden vonnis definitief vast :

- dat de beklaagde : schuldig is aan de enige telastlegging;
- dat de beklaagde : wegens de bewezen verklaarde felten, voorwerp van de enige telastlegging, wordt veroordeeld tot een geldboete van 1.000,- EUR, na verhoging met 50 opdecimes gebracht op 6.000,- EUR, of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen, waarbij met betrekking tot deze geldboete een gedeelte van 750,- EUR werd opgelegd met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een proeftijd van drie jaar, zodat 250,- EUR, na verhoging met 50 opdecimes gebracht op 1.500,- EUR, effectief wordt opgelegd;
- dat de beklaagde : gehouden is tot betaling van :
 - de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in eerste aanleg, begroot op 269,79 EUR,
 - het bedrag van 51,20 EUR als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure,
 - het bedrag van 25,- EUR, vermeerderd met 70 opdecimes en aldus gebracht op 200,- EUR, als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, en
 - de bijdrage van 20,- EUR ten behoeve van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;
- dat de vorderingen van de burgerlijke partijen : en :
gegrond zijn ten belope van een provisionele schadevergoeding van één euro ten aanzien van elk van deze burgerlijke partijen, waarbij de verdere afhandeling van de burgerlijke belangen in voortzetting werd gesteld.

2.4 Volledigheidshalve wijst het hof erop dat de dagvaarding van de beklaagde voor de eerste rechter bij toepassing van artikel 20ter van de Vlaamse Wooncode op 3 juli 2017 werd overgeschreven in het hypotheekkantoor van het gebied waar het onroerend goed is gelegen, zijnde het kantoor der hypotheeken van (onder de referte

3.

De enige telastlegging werd in het bestreden vonnis van 16 oktober 2017 bewezen verklaard op grond van de volgende motieven :

"Feiten en beoordeling

1. De beklaagde is eigenaar van een woning gelegen te , die hij verhuurt.

2. Aangezien deze woning op 17.05.2016 ongeschikt en onbewoonbaar werd verklaard door de burgemeester van , en er werd vastgesteld dat de bewoning nog werd verder gezet, begaf de wooninspecteur van het agentschap Wonen West-Vlaanderen zich op 14.12.2016 ter plaatse.

Zij werden er te woord gestaan door huurster , die schriftelijk toelating gaf tot het uitvoeren van een huiszoeking.

De verballisanten stelden vast dat het gebouw een totaal had van 3 strafpunten en de woning een totaal van 17 strafpunten. Onder meer de volgende gebreken werden gedetecteerd:

- het hellend dak is niet geïsoleerd;
- er is door het opstijgende vocht schade aan de buitenmuren van de leefruimte, de keuken en de wasplaats/toilet;
- achteraan in de kelder is de vloer vochtig;
- een gedeelte van de plafondbekleding in de voorste slaapkamer op de eerste verdieping is losgekomen;
- de I-profielen in de kelder zijn gecorrodeerd.

3. Vervolgens werd huurster verhoord. Zij verklaarde dat zij samen met haar man en vier kinderen in de woning woont, die zij sinds 01.11.2015 huurt. Zij weet niet wie de verhuurder is, maar weet wel dat deze "hier niet komt". Zij heeft de woning gevonden via het OCMW. Zij is niet tevreden met de woning en is op zoek naar iets anders.

4. Ondanks twee uitnodigingen hiertoe, wordt de beklaagde nooit verhoord met betrekking tot de hem ten laste gelegde feiten.

5. Op 15.05.2017, stuurde hij de verballisanten evenwel een "melding van herstel" toe, met verzoek de uitvoering van de werken ter plaatse te controleren.

Op 22.05.2017 begaven de verballisanten zich opnieuw ter plaatse. Zij stelden ditmaal vast dat het gebouw inmiddels een totaal van 18 strafpunten had en de woning 13 strafpunten. Er

werd bijkomend vastgesteld dat de gasleidingen in de kelder gecorrodeerd zijn, met ontploffingsgevaar tot gevolg.

6. Op de terechtzitting van 18 september 2017 waren huurders _____ en _____ in persoon aanwezig. Zij verklaarden dat zij de woning, waarvoor zij een maandelijks huurprijs van 490,00 EUR betalen, nog steeds huren.

7. Ook de beklaagde zelf was op de terechtzitting in persoon aanwezig. Hij stelde de vastgestelde gebreken aan de woning op zich niet te betwisten, doch stelt dat hij reeds zou hebben geprobeerd om contact op te nemen met de huurders, doch deze "laten hem niet binnen". Hij verklaarde eveneens dat het huls reeds bijna negen maanden te koop zou staan.

8. Naar het oordeel van de rechtbank zijn de feiten van de enige tenlastelegging bewezen in hoofde van de beklaagde _____ gelet op de inhoud van de diverse stukken van het strafdossier. De verbalisanten van de Wooninspectie West-Vlaanderen stelden immers tot twee maal toe dat de door beklaagde verhuurde woning gelegen aan de _____ te _____ ongeschikt was om als bewoning te dienen. De artikelen 5 en 20, §1, al 1 van de Vlaamse Wooncode stellen immers geen minimale puntengrens voorop, zodat één strafpunt in principe kan volstaan om een inbreuk op deze artikelen te weerhouden.

De beklaagde ontkent evenmin dat hij van deze toestand op de hoogte was. Dit laatste valt naar het oordeel van de rechtbank ook moeilijk te ontkennen, nu er reeds op 15.03.2016 een technisch en omstandig verslag werd opgesteld door de dienst Wonen West-Vlaanderen, verslag dat tot het besluit van 17.05.2016 tot ongeschikt- en onbewoonbaarverklaring heeft geleid. Een afschrift van dit besluit werd aangetekend naar de beklaagde verstuurd, net als de beide processen-verbaal van de vaststellingen op 14.12.2016 en 22.05.2017. Overigens zijn (het merendeel van) de vastgestelde gebreken dermate structureel dat zij zonder enige twijfel reeds bij aanvang van het huurcontracten aanwezig waren, en derhalve niet (louter) te wijten kunnen zijn aan het gedrag van de huurders zelf" (pp. 4-5 van het beroepen vonnis van 16 oktober 2017).

Ingevolge de beperkte devolutive werking van het hoger beroep van de beklaagde _____ (zie hoger, randnr. 2.3), dient het hof louter nog te oordelen over de door het openbaar ministerie gevorderde verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen en over de herstellvordering/dwangsom, alsook over de gerechtskosten in hoger beroep.

4.

Het openbaar ministerie vorderde schriftelijk, blijkens het bevel tot dagvaarding voor de eerste rechter dat aan de beklaagde werd betekend, de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen voor een bedrag van 8.260,- EUR, zijnde de totale som van de huurgelden van 590,- EUR per maand die tijdens de misdrijfperiode van de bewezen verklaarde telastlegging (zijnde dus 14 maanden, namelijk van 1 november 2015 tot en met 31 december 2016) door de beklaagde zouden zijn genoten (aldus : 590,- EUR X 14 = 8.260,- EUR). Daar de burgerlijke partijen en de beklaagde voor de eerste rechter het erover eens waren dat de huurprijs slechts 490,- EUR per maand bedroeg, herleidde de eerste rechter

het bedrag van de vermogensvoordelen tot 6.860,- EUR (namelijk 490,- EUR X 14 = 6.860,- EUR) – bedrag dat in het bestreden vonnis ook verbeurd werd verklaard.

Uit de door de eerste rechter bewezenverklaarde telastlegging blijkt dat de beklaagde van 1 november 2015 tot en met 31 december 2016 zijn woning aan de te heeft verhuurd aan de burgerlijke partijen en , terwijl die woning niet voldeed aan alle vereisten en normen zoals bedoeld in artikel 5 van de Vlaamse Wooncode. Deze verhuring was dan ook wederrechtelijk, zodat de huurgelden die de beklaagde tijdens die periode heeft ontvangen, dienen te worden beschouwd als illegale vermogensvoordelen die voortkomen uit het misdrijf, voorwerp van de enige, door de eerste rechter definitief bewezenverklaarde, telastlegging.

De beklaagde houdt voor dat het bedrag van de vermogensvoordelen moet worden herleid omdat rekening moet worden gehouden met de toegekende provisonale schadevergoedingen aan de burgerlijke partijen, alsook omdat de huuropbrengsten in de bewuste periode (490,- EUR X 14 = 6.860,- EUR) geen “netto-vermogensvoordeel” uitmaken. Tevens wijst de beklaagde erop dat de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen geen verplichting doch slechts een mogelijkheid voor de strafrechter inhoudt.

In tegenstelling tot wat door de beklaagde wordt voorgehouden, dient bij de begroting van de vermogensvoordelen die voortkomen uit een misdrijf, geen aftrek te geschieden van de kosten die verbonden zijn aan de realisatie van het misdrijf. Het hof is dan ook van oordeel dat de vermogensvoordelen te dezen in beginsel correct werden begroot op het voormelde bedrag van 6.860,- EUR.

Voorts is het hof van oordeel dat, hoewel de beklaagde er terecht op wijst dat de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen een *facultatieve* bijkomende straf inhoudt, er wel degelijk gegronde redenen voorhanden zijn om ten belope van het hierna bepaalde bedrag de verbeurdverklaring te bevelen van de illegale vermogensvoordelen. Immers is deze verbeurdverklaring als bijkomende straf naar het oordeel van het hof absoluut noodzakelijk om de beklaagde te doen inzien dat wederrechtelijk geldgewin niet lonend mag zijn, alsook om hem te weerhouden van recidive.

Wat evenwel het bedrag van het vermogensvoordeel betreft, is het hof van oordeel dat de verbeurdverklaring van het bedrag van 6.860,- EUR een onredelijk zware straf zou inhouden voor de beklaagde. Het bedrag van het verbeurd te verklaren vermogensvoordeel dient om die redenen dan ook te worden herleid tot een bedrag van 4.000,- EUR.

Dienaangaande wordt voorts de toewijzing van het verbeurdverklaarde bedrag aan de burgerlijke partijen bevolen zoals hierna bepaald, en dit ongeacht het gegeven dat de burgerlijke partijen ingevolge de beperkte devolutieve werking van het hoger beroep niet in de procedure voor het hof zijn betrokken (zie hoger, randnr. 2.3).

5.

Op vordering van de wooninspecteur beval de eerste rechter de beklagde – in een op dit vlak bij voorraad uitvoerbaar verklaard vonnis – om over te gaan tot het herstel van het pand conform de normen en voorschriften van de Vlaamse Wooncode binnen een termijn van tien maanden nadat het vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden, en dit op straffe van een dwangsom van 150,- EUR per dag vertraging vanaf het verstrijken van deze termijn (waarbij uitdrukkelijk werd gesteld dat er geen toepassing werd gemaakt van artikel 1385bis, laatste lid, van het Gerechtelijk Wetboek). Voorts werden de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad in het bestreden vonnis gemachtigd om het herstel ambtshalve uit te voeren op kosten van de beklagde wanneer deze laatste in gebreke zou blijven, alsook om de kosten van herhuisvesting te verhalen op de beklagde.

Ten onrechte stelt de beklagde dat de herstelmaatregel een “bijkomende sanctie” zou inhouden. De herstellvordering van de wooninspecteur behoort immers weliswaar tot de strafvordering in de ruime zin doch is niettemin als bijzondere vorm van teruggave een maatregel van burgerlijke aard die strekt tot het ongedaan maken van de gevolgen van het misdrijf in het algemeen belang.

Het hof volgt de beklagde ook niet in zijn verweer dat, aangezien hij het bewuste pand inmiddels heeft verkocht aan een derde (namelijk aan een zekere bij notariële akte van 4 april 2018), hij thans “geen zeggenschap” meer heeft over het pand, zodat er thans geen herstel meer zou kunnen worden bevolen. De vervreemding van een pand doet immers geen afbreuk aan de herstellvordering die met betrekking tot dit pand werd ingesteld tegen de vorige eigenaar die het pand heeft verhuurd in strijd met de voorschriften van de Vlaamse Wooncode. Evenmin doet deze vervreemding afbreuk aan de mogelijkheid om aan de herstelmaatregel een dwangsom te koppelen.

Zo ook houdt de beklagde niet pertinent voor dat de nieuwe eigenaar het pand zelf zal betrekken, zodat het pand niet meer zal worden verhuurd. Ook deze omstandigheid kan immers geen afbreuk doen aan de te bevelen herstelmaatregel.

Meer in het algemeen benadrukt het hof dat, behoudens een vastgesteld integraal herstel, de herstellvordering slechts mag worden afgewezen in geval van kennelijke onredelijkheid. Hoewel de beklagde te dezen reeds afspraken blijkt te hebben gemaakt met de nieuwe eigenaar om het pand te renoveren, blijkt er nog geen integraal herstel voor te liggen, terwijl uit geen enkel gegeven blijkt of ook maar enigszins aannemelijk wordt gemaakt dat de herstellvordering in het voorliggende geval kennelijk onredelijk zou zijn. Dit laatste wordt door de beklagde overigens ook niet beweerd.

Dienvolgens dient het herstel te worden bevolen zoals hierna bepaald. Tevens dient hieraan een dwangsom te worden gekoppeld zoals hierna bepaald, en dit om de beklagde ertoe aan te zetten tijdig de nodige stappen te zetten om het herstel uit te voeren of te laten

uitvoeren. Boven het hierna bepaalde bedrag zullen evenwel geen dwangsommen meer worden verbeurd (art. 138⁵ter Ger.W.).

Mede gelet op de vervreemding van het pand dient aan de beklagde een hersteltermijn te worden gegund zoals hierna bepaald.

Er zijn naar het oordeel van het hof voorts geen gegronde redenen voorhanden om de herstelmaatregel bij voorraad uitvoerbaar te verklaren.

Blijkens zijn voor het hof ingediende conclusies vordert de wooninspecteur een rechtsplegingsvergoeding. De wooninspecteur die voor de strafrechter de herstellvordering benaarstigt, is evenwel niet gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding ten aanzien van de in het ongelijk gestelde partij.

6.

De beklagde is gehouden tot de kosten, gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, recht doende op tegenspraak,**

Gelet op de hoger aangehaalde bepalingen, met inbegrip van de in de telastlegging aangehaalde artikelen, alsmede op :

- artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- de artikelen 162, 190, 194 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

Verklaart het hoger beroep tegen het vonnis van 16 oktober 2017 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, ontvankelijk en opnieuw ten gronde beslissend binnen de perken van het aangetekende hoger beroep en de hierbij aangevoerde grieven :

Stelt vast dat het ingevolge het door het grievenformulier in hoger beroep op deze punten niet bestreden vonnis van 16 oktober 2017 definitief vaststaat :

- dat de beklagde schuldig is aan de enige telastlegging;
- dat de beklagde wegens de bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de enige telastlegging, wordt veroordeeld tot een geldboete van 1.000,- EUR, na verhoging met 50 opdecimes gebracht op 6.000,- EUR, of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen, waarbij met betrekking tot deze geldboete een gedeelte van 750,- EUR werd opgelegd met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een proeftijd van drie jaar, zodat 250,- EUR, na verhoging met 50 opdecimes gebracht op 1.500,- EUR, effectief wordt opgelegd;

- dat de beklaagde [redacted] gehouden is tot betaling van :
 - de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in eerste aanleg, begroot op 269,79 EUR,
 - het bedrag van 51,20 EUR als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure,
 - het bedrag van 25,- EUR, vermeerderd met 70 opdecimen en aldus gebracht op 200,- EUR, als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, en
 - de bijdrage van 20,- EUR ten behoeve van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijksbijstand;
- dat de vorderingen van de burgerlijke partijen [redacted] en [redacted] gegrond zijn ten belope van een provisionele schadevergoeding van één euro ten aanzien van elk van deze burgerlijke partijen, waarbij de verdere afhandeling van de burgerlijke belangen in voortzetting werd gesteld;

Verklaart een bedrag van 4.000,- EUR aan illegale vermogensvoordelen verbeurd in hoofde van de beklaagde [redacted]; en beveelt voorts de toewijzing van dit bedrag aan de burgerlijke partijen [redacted] en [redacted] ten belope van de provisionele schadevergoedingen waartoe de beklaagde ten aanzien van deze burgerlijke partijen werd veroordeeld in het bestreden vonnis van 16 oktober 2017;

Veroordeelt de beklaagde [redacted] tot de kosten, gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 135,26 EUR;

Beveelt de beklaagde [redacted] over te gaan tot het herstel van het pand gelegen te [redacted], kadastraal gekend onder [redacted], hetgeen impliceert:

- het principiële herstel, met name het wegwerken van alle gebreken aan het pand door het uitvoeren van renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerken, waardoor het pand voldoet aan de minimale kwaliteitsvereisten;

Zegt voor recht dat op vordering van de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad [redacted], de beklaagde [redacted] een dwangsom van 150,- euro zal verbeuren per dag vertraging in de uitvoering van de herstelmaatregel te rekenen vanaf het verstrijken van een termijn van een jaar nadat het onderhavige arrest in kracht van gewijsde zal zijn gegaan; zegt in dit verband voorts voor recht dat er boven het bedrag van 10.000,- EUR geen dwangsommen meer zullen worden verbeurd;

Zegt dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de opgelegde dwangsommen zal kunnen verbeuren;

✓

Machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad
| om het herstel ambtshalve uit te voeren voor het geval de veroordeelde in gebreke
zou blijven, en dit op kosten van de veroordeelde conform de bepalingen in artikel 20bis, §7
van de Vlaamse Wooncode ;

Machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad
| om de kosten van herhuisvesting te verhalen op de veroordeelde conform de
bepalingen in artikel 20bis, §8 van de Vlaamse Wooncode.

6

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 33,00
Afschrift akt HB:	€ 3,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 25,26
Dagv. eiser tot herstel:	€ 26,70
	€ 122,96
+ 10 %:	€ 12,30
Totaal:	€ 135,26

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van 18 mei 2018 uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Pascale Clauw, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

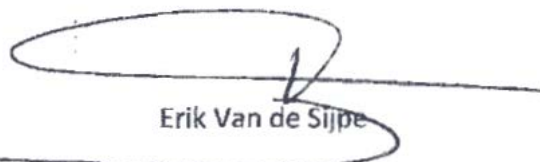
Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

